

El temps de Serra Llimona

La pintura de Josep Serra Llimona m'és inevitablement familiar, no per via sanguínia, sinó sobrevinguda. Obro l'ordinador i al salvapantalles se m'apareix la badia de Fornells vista des del terrat de casa seva, on té l'estudi a l'estiu. Quants matisos de llum i color no deu haver donat a les teulades, al vent, a l'horitzó? A les parets de casa meva hi pengen gravats i olis de factura seva, un d'ells del

desaparegut Moll de la Fusta de Barcelona, pintat fa 40 anys, quan jo vaig néixer...

Quan dimarts al vespre vaig visitar la nova exposició de l'oncle Pep a la Sala Parés, la sensació va ser la d'un passeig entre paisatges de tota la vida. Com una visita a la infantesa o a l'infinit, que pel cas ve a ser el mateix. El futur sempre ha tingut cara d'infant. És aquesta aroma coneguda, aquest capficar-se en un món proper, viscut, mil

vegades reinterpretat per l'artista, el que dona personalitat i misteri al seu pinzell. És una pintura que es repinta a si mateixa pacientment, any rere any, i que ajuda a entendre el significat profund, imperceptible, del pas del temps.

Però hauria d'haver dit d'entrada que no hi entenc ni un borrall, d'art. Tan sols tinc un gust, el meu: m'agraden els cantautors catalans i italians, la pintura que posa oli a la meva retina, tot allò

M'agrada percebre el significat profund del pas del temps en les teles de Serra Llimona i en les pàgines de Laurent Gaudé

que fa aquella olor humida i antiga de Mediterrani. M'agrada el malalt imaginari de Molière -ara en versió infantil al Regina-, l'amor petit inventat per Galceran enmig d'un carnaval d'excitació tecnològica -al Romea-, la lluita terrenal de la família Scorta tan sobriament escrita per Laurent Gaudé -l'ha publicat La Campana- i les persianes closes, els setembres plujosos i la Sanitja menorquina de Serra Llimona.